اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دي کتاب سره ډیره خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئي تاسو ته دَ مطالعي په غرض ډالۍ کوی د دي کتاب بي اجازت نقل کول ، چاپ کول یا زمونږ نسبت تري لري کول نه صرف دا چي اخلاقی جرم دے بلکي ډیر سخت منع دی

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

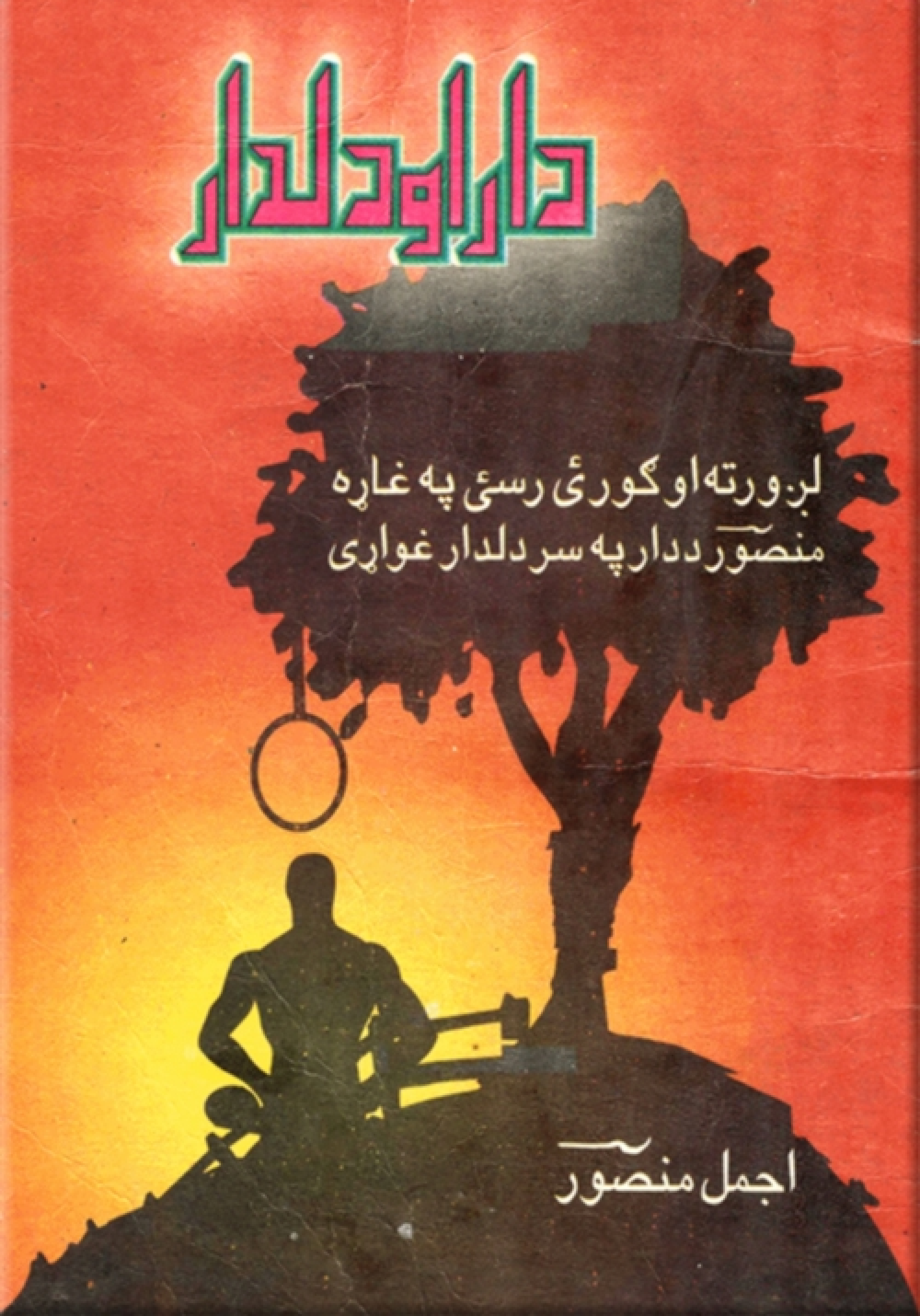

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ——— دار او دلدار

د لیکوال نوم ——— اجمل منصور

کتابت ——— محمد رسول پښتو اکیډمي

سرپانه ——— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) دگوسهره

شمیر ——— پنځه سوه

د چاپ کال ——— نولس سوه اته نوي

قیمت ——— ۳۰، روپۍ

خورونکي

کالج بک ډپو توپي (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساکن۔ جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے۔ د هاغه ښاغلي دي چې زه ئې دې کتاب چاپ کولو ته رو پارولم زما حوصله ئې یو په دوه کړه۔

عطاء الرحمٰن زهیر۔ ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علی دوسهره او سید افضال شاه (سادات گرافکس لاہور) چې زما ددې کتاب سر پاڼه ئې هم جوړه کړې ده دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم مرسته کړې ده۔

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همېش خلیل دي دواړو زما په دې کتاب څو کوښې لیکلې دي۔ زه د دې پوره ته ذکر شوو ملګرو او مشرانو سره د سید قیوم۔ افتخار احمد (کالج بک ډپو توپی) د توټو نورو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصله ئې او چتې کړې۔

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور - دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړهٔ اصطلاحات د نوو حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانیږي چې هر څو که دغه اصطلاحات یا واقعیات زاړهٔ دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان کړي دي چې لوستونکي له خوند ورکوي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانیږي -

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے - او د غني خان د خلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے - اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلي دي -

منصور ه څکه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې ځړو له یوړهٔ

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغهٔ تر له شاعري مجموعي طور په دغه خیال رنګینه ده - زهٔ ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په داسې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري - حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه دده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په داسې عمر کښې داسې آمد ته نور څه و نبلے شي ؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دُعا گویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو د برخه به روښکي -

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلونکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پېدا نهٔ ترې پېدا دي
نهٔ بدلېږي په يو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې يې کار نهٔ يې غرض شته
نهٔ سجده وته مو لېوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتيان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اواز وي
سيال يې نشته دے بې سيال دے ذوالجلال

ماښام مال

نيل چوپال

۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتنو کښې به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه گونگ دې شمه بل که درنه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱-۱۲-۹۲

ماځېگر مال

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

داچې مخې اول ماته په ولاړه وو
نن یې زهٔ در کښې ولاړیمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نیا سره واصل شوم

اوس د جانان کیله اوکړمه جانانه
زهٔ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دیدن په وخت دې جانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله ډېر بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مسکے مسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ کړه من زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس درته کوؤ مه
د ستاسو خېمنتوب دے که خېمن زماجانان دے

ښېل عقل پرې تمام کړم په مطلب یې پوهه نه شم
او ستاسو نظریه کښې لا یې فن زماجانان دے

منصوره چې یې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه گیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل ډېر مې په میکده کښې
چې په لمن یې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دې وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا منکرې وائي
زړګې کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګې مې رو چوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ما ته یادېږي

زما په خیالي جوړه لېونې شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلې یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې وا خله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده ئې د ماځیګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي وبُل داته چې د ننه راشه
د میخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لېونے کړمه منصوره
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملاکه خله کښنوه يوځل په شونډو

رشيد[1] په څېر مجروح[2] په سترګو ليکي
هيڅ اوسه ليکه تکل په شونډو
په تخيل کښي لېونتوب راولي
کله څېر رامي شي غزل په شونډو
غاصب مي څکه ګنهګار ښوولي
مانه دې ياتې شيش محل په شونډو
پرون يې ماته وشپل څنبل ګناه ده
نن يې شراب څښله بهېدل په شونډو
غوښي زيګ شي په ما ورپېښم
اجمل چي څله بدم د اجمل په شونډو

1- مامون رشيد رشيد   2- مشتاق مجروح يوسفزى

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژړنده دل يو
که څه کور کران دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دچې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطع نه مخکښې ووې
د پاگل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لېمون کښې مې خیالات خواره واره شول
رول که لږ شان کم وو خو اوس زیات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وایه څنګ به مې له تانه زړګے بېل شي
ملګري چې مې ټول په امارات خواره واره شول
ما وې یار ته به یو، یو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په مازغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼ مې اباسین ته په سلګو کښې داسې ووې
تنها شوم چې ټول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به ئې هم اوري هم بې وائي په سرو شونډو
منصوره که نړۍ کښې دې ابیات خواره واره شول

پښته ۹۳-۳-۲۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورو نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسونه چې اوغورځېږي
زړه د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګي څه لېونے غونډې دے
یار سره هم په قیل و قال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئې پروا مه کوه
دا لېونے به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نه لري
کنه مستېږي دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نه دوکېږي
منصور د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ﭼﺎ زلفې لوېدول هم فنکارې ده
د ﭼﺎ شونډې ښکلول هم فنکارې ده

د حسینو ژړول هم فنکارې ده
د حسینو خندول هم فنکارې ده
تش دا نه چې ارمان او وژنې فنکار شي
د ا خوبونه تېښتول هم فنکارې ده

ګوانه دا ګورې د هر چا زړه نه دي
بلا زړونه دړدول هم فنکارې ده
یا رب ګاه خندا کښې و وېل منصوره
ستا په شان غزل ویل هم فنکارې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ماځیګر پیاتې شو
هغه منګې هغه کودر پیاتې شو

څنګه منزل ته زر ور ورسېږم
چې نیمه لاره کښې د سبر پیاتې شو
آخر پښتون یم مېلمه څنګه وشړم
د یار غم کور کښې د ځیګر پیاتې شو
اشنا زما د سره ګوزنه کړلو
د عشق پېټې مې په سر پیاتې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې خادر پیاتې شو

پیا ګل منصور په جانان هرڅه بایلله
تش د لفظونو جادوګر پیاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو درا تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام ګورے په ما رانهٔ شي
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

سترګو مې سترګونه شراب څښلي دي
ساقي عادت دي د پیالو نهٔ یمه

څله مې سورے اوس په ګټو اولي
اوس دي د زړهٔ نه د وتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مه کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند رې مه وایا
چې شه بې وفا سند رې مه وایا

یو ځل مې د زړه نه روبا سیلې دے
بیا بیرته د اشنا سند رې مه وایا
دا مې سرمایه ده د دې سترګې ژوند
څه وایې چې دا سند رې مه وایه
غلې شه ساه واخله په تود ګلې کښې
جوړه شوه غوغا سند رې مه وایا
ځله مې ماته شه ژبه چاړې د شه ده
یادوې چې زما سند رې مه وایا

نن ګل مځې د اسې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند رې مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړې ګې د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونې د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نهٔ شوه
ګودر منګې د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما بړبڅو سره رونخت لو
ستا مېنګې د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېنه خُله کښېښوده
سُورا تنګې د سترګو رپ کښې ورک شو
یاد مې لا ګُل زلفو کښې اېښې نهٔ وو
چې پسرلې د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوښ ګڼلو
هغه لالې د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله ز غمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څه له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمه رونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه څومره دې منم خودا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبه ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

"ګل"

ته مې د زړګي ګل یې
ته مې د پټکي ګل یې
مانه ورکېده نه شې
ته د پسرلي ګل یې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بیمار بیمار
ته د لیونې ارمان
ته د لیونې ګل یې

خوند دې زلمیتوب کوي
خوند مې لیونتوب کوي
زړهٔ په زلفو خوب کوي
سترګې مُسکیتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نه کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېدے نه شي
ته د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښې مې په ښه نه راځي
نوم یې په خوله نه راځي

مادرته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ماته
په نیمه شپه نه راځي
مونږه قتل ساندې وایو
مونږ له تپه نه راځي
یاره که هر څه ووے
ماله غصه نه راځي
پښې به مې ماتې شي خو
ستاپه کوڅه نه راځي

منصوره ستاپه وړاندې
خدا ښکو ګیله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وينم ويلې کېږم چې دې نه وينم سوزېږم
زه تر کومې په سوزېږم زه تر څو به ويلې کېږم

زه د ژوند او مرګ په داسې بريد ولاړ يمه زړګيه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن به هر یو چوپال سوزي
نن به هر څه زړېږي
هره پېغله به سرتوره
د سر تاج په ټس غورځېږي

د مور پلار په مخ کښې یاره
زوی به سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نه وه
هغه پېغله سرتورېږي

پښتو ن ورک پښتون تالاشه
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځای چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما گُل د وطن شو خاورې
گولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره بنار سره کښي
خپل وطن ته واده کېږي

نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرنا شته
نهٔ زما پېغلې گډېږي

رقیب په ساز شو نو
پښتون هر ځای تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښي
دا حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي يو موږ دواړه
حسينو په دردمن زړهٔ دردولي يو موږ دواړه

هر چا زموږ په غم د خوشحالۍ ټمبل وهلے
د هر چا په خفګان تل ژړېدلي يو موږ دواړه

رېبار رو ما د يار د کور چنه پرېښودې نهٔ ده
رقيب کهٔ د جانان چم کښې کنځلي يو موږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
کنځل مهٔ کړه يو بل ته نازولي يو موږ دواړه

تش نوم مو يو شان نهٔ دے په کردار کښې هم يو شان يو
منصوره يار له دربا ندې ختلي يو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
څکه ساقي د میکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم د والوتلې
څنګه په چل چل کښې دې پښې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې اوویستې

غربته روک شې دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

تا به منصور غوندې په دار اوخېژې
که دې جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼې

وه د کلام غېږه کښې لوے شوي يه
خوب وينم کهٔ تهٔ وے چې مابڼ ته ځو

جيب کښې يو پيسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې مابڼ ته ځو

زهٔ درسره لار بانډي قدم نا خلم
څنګه تهٔ لا څهٔ وے چې مابڼ ته ځو

څنګه د يخنۍ نه ګوګله شوے يې
بيا يه راته نهٔ وے چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وښل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې کړې وان چې چم ته راغلے
چا وښل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښې چې ستړې شوې نو زړه ته نې وښل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څو مره مزل دے
ستا ښائست نو ورځ تر ورځه سپوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژرنده دل دے
ز لمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اختے پل دے
دا سې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پیرغ تګ د عوېدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړند نه شول
دې څوانه اوس د عشق قانون بدل دے

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د ښیښ محل زه د چوپال یمه

ټول ته یوشان ټول راته یوشان دي
ستورے یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چل د وتو سنه راځي
زه چې اخته کړے په جنجال یمه
اوس مې ماتې اوسنله پوهه شوم
یاره باکمال یې بې کمال یمه
پاڼې مې غیرت د تاریخ ډکې کړې
زه یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بېر، ګرېوان سیرې پښې ابلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندې زمینت ګله
ستا د یاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په ټولو کښې راغورځېږي
قدم راخلي ورته ويښ يي!
د جانان ويښته سپينېږي
کال په کال چې بوډا کيږي
زه به خندا ورته وويم
نوے کال دې مبارک شه

د ګوسه ماشو مانے
د بچې وسه دا خواران
چې دوډۍ پسې ژړيږي
چې يې خوله نه راټولېږي
زه به خندا ورته وويم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نغري کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ اوښکي يې بهيږي
د چا زړه يې ري نه خوږيږي
زه به خندا ورته وويم
نوے کال دې مبارک شه

دا نرۍ نرۍ چاچکې يې
دا ورې ورې پاچکې يې
د غنی نه چې دپېښ يي
په جاموکښې نهٔ پټېږي

زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
تولے خبرے په لويه لار کښې
څوک د دهٔ په حال خبرېږي
چې په دهٔ به څهٔ تېرېږي

زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې راروان دے
دې کښې مانه يار روان دے
يار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړهٔ خوږېږي

زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مينه کښې ګهائل دے
دم درود ېې نهٔ چلېږي
چې په يار پسې دردېږي

زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مې زړګي ته رانزدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مه خوبېږه
غېږ کښې د لېږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړه د رنځ طبیب نه شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون یې ماته وئیل را سبه شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان ووئیل!
مُلا د نخوارې عقیدې جانان دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مستي مې راوستلې شي بهار کښې
د زړه ګي وینې به او نولم ګلزار کښې

ستمګره یاره کله به لا دروځې!
تور د سترګو مې سپینیږي انتظار کښې

شهزادګۍ د شپږه غونډ به ما خبر کړۍ
د یوسف پښتان به حال شوم کړمار کښې

که زمونږ کلي کښې داسې محل نشته
چا سپیاکې دي تیلې ستاسو ښار کښې

ماته یو دي لیونے یمه منصور یم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړگیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به دزړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولے دے
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژبې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې ژبه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه اولیکم رنګین غوندې غزل سپرلیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوے وُ تل
راشه روښانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نهٔ کوي قرار پېکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ماښو کښې چې ستا ځوانهٔ لګي
خاورې دې شي هغه ماښې هغه محل سپرلیه

پرون ربابا دې چې راله ستا د راتلو زېرے راکړو
لا یم تر اوسه په انتظار باندې رحمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ   ښتهٔ ۹۳-۸-۱۹   سحر مال خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهـ به رقیب په چل روول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د ستل احوال معلوم شي
چې سوري سوري د تنه په کوگل شي

اې صابره ته به څنګه صبر وکړې
چې په ټوټو، ټوټو کښې يې د زړه غل شي

ملا جانانه تا ته هم به جنت هېر شي
که ووه چې ته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نه يې اجمله
ته اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور په زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقي کښې به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ سر سنګے د هر سوال یمه د ترکو

دنیاوي کار سا نه نهٔ کېږي یارانو
چې انښتې په جنجال یمه د ترکو

بچې په مخ يې د ويښتو خطونه راشي
ډېر خنده په دغي حال یمه د ترکو

دا چې ما رجمل د ځان په خوا کښې کښېنه
محلتے او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګې غواړې لال غوښې مړو کښې اوسېدل
نور نهٔ کېږي زمانه اباد وکښې اوسېدل

پروا مهٔ کړه زړګیه کهٔ دا سخته پتا راغله
حسرت مې دے دیار تورو کمڅو کښې اوسېدل
روکېږه ملاجانه نور دې نهٔ زور د وعظونه
دیار سره کوم به مېکدو کښې اوسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترخو یه زهٔ کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائي ملګرو
خم نور نهٔ کوم دلته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره ښونیه ځان په یار باندې قربان کړه
کهٔ غواړې د منصور په شان زړکوټ اوسېدل

یادګېرنه: دا غزل ما د تې وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرحه: اے عشقه زړهٔ مې خوښ کړل په سرو مو کښې اوسېدل په طرحه
لیکلې دو - نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کېږي دا سې بل چې ځان له يار کړم
ستا نه نۀ شم صبر بېله ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نۀ دے نو رڅۀ دي
بنګلې يار مې تل تېښ با سې زۀ اعتبار کړم
رنګ مې زير وي ښبنې مې رېږي په بد حال يم
ستا په ورانده ګل غنچه چې ګفتار کړم
چې يو ځل وائې زما نامه وا نخلې
لږ نه يمه بيا هم دلدار دلدار کړم
پرون تۀ هم زما مل وې ماسره وې
فتوىٰ کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې بانديې خوشحال يم تۀ کړم نۀ يې
چې نوی کښې دې د نسکلو توبه ګار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ پیکه غونډه کښې شپه ده
څو یار خوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړۀ نه به او نۀ ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم ډیوې بلومه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شیخ په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څۀ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې رانۀ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې زما زړهٔ زما ځیګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژوندے یم ستا د مینې په نوم
د پیاکې مینې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لوبه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څهٔ شوې
صبا به هم ځائے کښې دا چغې اورم
اخر د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
نښته دے پېغلې نهٔ منګي په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څهٔ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائي منصور چې ستمګره څهٔ شوې

میا شتني نیکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ بیا څهٔ کوم د روم و شام ښکلي
څوا کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټېره چا سره یاري نهٔ کړي
دا سې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره کهٔ تا یاري پالـلي وه
اوس به په دنیا نهٔ وو بدنام ښکلي

سونړ څو په ګنځلو کښې هم نهٔ یادې
نور څو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړي بیا یې ماته کړي
دا منصور ده ده زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مهٔ کړئ

پتنګ په شان مېن سوزېږو کښې مې ژوندون دے

رقیبه کهٔ هر څهٔ اوکړې صبر ولې مې ترې نهٔ شي

ددې کوڅو ملنګ یم ددې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څهٔ اووېم جانانه

نهٔ مړو کښې حسابېږم نهٔ ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئې شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به ښځه په نره مزدوري کوُم
ګُل چې اوسېدو له کورګے غواړي
د ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مينه صفا زړهٔ صفا تندے غواړي
وينه د زړګي دې پرېنه اوشيندې
څوک چې په ځېل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به يارانه ورسره اوپالم
هر ماښام چې خوله کښې رنګے غواړي
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بيا هغه سرے غواړي

ژوند ئې ورله تول خاورې ايرې کړلو
اوګوره منصورته بيا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خُله مالیار وایي زه بوی نه شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې واخستلې
ته خپل محل خپلې بمانۍ کښې خنک خوشحاله وسې
زمونږ د خوارو ګرېوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هېڅ نه کړي اثر د ښاربې دردو خلقه
زمږ کابل کښې چو پیالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه نا ترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو خو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمعه په ماڅه رونه شول
په ژوبل زړه کښې بړهونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کوڅې به بړتیا دې تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګله! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپينه کړو
زهٔ به دې تر کمې انتظار کړمه
ما ته جوړ د پاسه پاګل نشته دے
ستل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئې درته اوستايُم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نهٔ کړلو
زهٔ منصور ئې چې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونے یم ما پرې کړے اعتماد دے
خبر نۀ وم چې بُلبُل نۀ دے صیاد دے

بې له تا نه سکه کور بغیر د مُوره
ستا په سرخوښې د زړۀ چو پال آباد دے
زۀ چې ستا کوخې ته راشم په قرار شي
ویر شړلے زړۀ مې هرځاے کښې ناښاد دے
چې دا نۀ وي پښتو څۀ پښتانۀ څۀ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نۀ کړي
زما مخکښې زما ځېل اشنا شیدا دے

وه رېباره نن پاګل منصور ته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېماني قاتلانې
ترڅو به ارمان وړني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا گانې قاتلانې
ژوند ے ارمان مې وړني خندا گانې قاتلانې

منت درته کوم گوره له مانه لرې نهٔ شي
زړگے مې خوښوي ستا سو پښانې قاتلانې

اثر پرېته گلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مې قتل گاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او واسي واي
د دې نه سپوا نشته سزا گانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګی مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېږۀ په سور انګار غواړي

مُلا صیب شابه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څۀ رو زړګی بل څۀ وائي
زړګی قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختیار غواړي

لږ ورته اوګورئ رسۍ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړهٔ په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
مادخپل دړد سندړ کولې ګله چرته کښې وې

ستا په سروایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه تهٔ مې خپلولې ګله چرته کښې وې
تېښکه بنګړي پانزېب مې واچول وربل مې خور شو
ماته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زهٔ لیونے ووم د وفا په مطلب څهٔ پوهېدم
جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښې ده دېوې خبرې راکړه ځواب
چې په ما يې خاورې اېښې ولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نهٔ دې درځي څوا له غټې سرې دے
څوار ذرګیه جوړې ستا څو بن شوے دے"دے

د جانان مخ ګلستان برېټ ئې ازغي دي
د ګلاب په شان ئې يو يو اسنګے دے

پښتون یاره د دې خبرې مهٔ کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګرندے دے

څهٔ کهٔ عمر ئې او یا کلونه تېر شهٔ
لا څو فکر د بزمي بابا ز لمے دے

زما بدې شي او څوا ته مې کېږي
دا منصور څو عجيبه شان لېونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرګرو بس کړئ د وفا سندرې خله وای
دلته د مینې او ښکلا سندرې خله وای

زه خو زړه ستړے یم یارانو په قلار مې پرېږدئ
ماته د جام او د مینا سندرې خله وای

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیبان جاندارے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې خله وای

رندانو نوش کړئ سرې خونې مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې خله وای

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښه نه لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې خله وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دے که تور دے او که سپین دے
ماته هر یو د یوسف پشان حسین دے

دا زموږ د باغ غوټۍ په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغے نو ګلچین دے

څه پرون نو باران لا روان کندې کړې
اے ربه بیا به راشي اسمان شین دے

خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق راته ښودلے اباسین دے

ما پرون وئیل چې نوم به مې ترې هیر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار زهین دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور هر څومره رنګین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ستر شو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماښځه د لوګو ډک بازار زمانه لګي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مرې دې د یار مینه کښې
سرې په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدۍ ده څهٔ کهٔ دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورې سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي وېل چې دا منصور راته پاګل ښکاریږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدای خبر په رویې باندې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژل
کوم پښتون په کور میلمانه وژني
تاکه د زړه راز ووې په دار شولې
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دې پروا مه کړه
ما خو دا خپل زړه دا خپل مازغه وژني

څه کنه هغه خو انا الحق ووې
ما څه کړې ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

”سمن“

د انورسيد چراغ لور

خدای دې لويه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مينه مستې!
د بخښو د زړه غندلې!
د بابا په خوږ کېنې ته هم
فرښتو نه ښکلې ښکلې

کاش که ستا په شانتې گل هم
زما کور کښې راوسېدلے

اے روښې اے نازنينې!
اے سمن اے گل رنگينې
ته په خپله يې ستا په سينه
بيا جامې مه اچوه سپينې
د بابې د زړه قرار يې
د انور د سترگو وينې

کاش که ستا په شانتې گل هم
زما کور کښې راوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا مزه ګرېږي
اے ستمن دهرچا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتي ګل هم
زما کور کښې ووسېدلے
ته یو ګل یوه غوټۍ ئې

یو حسینه لوبکۍ ئې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ ئې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه بناپېرۍ ئې
کاش که ستا پښانتي ګل هم
زما کور کښې ووسېدلے
اے زما د زړه مسګرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے دو ښېرې اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتي ګل هم

زما کور کښې ووسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ښوابۀ ښوابۀ مې د قیصې خلق
څۀ رنګ دي لا ستا د ښارې خلق

تا چې مې رېښې رېښې ګرېوان ګنډۀ
وو په تماشه ټول د محلې خلق
تۀ چې ما سره په څنګ کښې اوډېږې
يم حېران په څۀ اخلي لمبې خلق
يو رقيب ښونه دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان يې دوي له پوره نۀ کړلو
څله کړې خدايا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوابۀ دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نۀ د منصور روستو به اوګوري
هر ځائے کښې ئے او ستائي ښځې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار ښتيا وي زه پياګل وم
بې د سوکه نه سمبېږي داکړې خُلې
د انصاف طمع به څنګه ترېنه اوکړو
چا چې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زه د لادو بادو پرېوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او ومې خُلې

چې ښائسته ګلاب مستې کړي زړه کښې وايم
کاش چې ښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغهٔ چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې ستړي مې خوړلے د دُرشل د پاسه
سا ته څهٔ پته وه جانانه چې به تهٔ را درومې
ما خو نهٔ سر دے کومنځ کړے نهٔ مې لاس وینځلي
زهٔ خو لا هاغسې د دېوال باندې څوړیا کې تېم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
تهٔ ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلئ غږوه
زهٔ به جامې اووینځم ځان له به کمڅې اوکړمه
تهٔ په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زهٔ به غوېان پېټې ته بوځمه کیا به اوکړم
تهٔ را پسې روستو چې که په لاس رامنډې وهه
په شنو واښو کښې به اوده شو غوان به موږ اوتړو
تهٔ به شپېلئ غږوې زهٔ به دې ستا ځم تېږو کښې
نو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوړیا کې بره کښېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودې کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مټین کړم ستا مننه خو تپوس کومه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې دا سې ووې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوې هم مې پرهر ونه چېړې
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم کهٔ واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائې شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلام کړې ناسته د رقیبو په تولې کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هرچاله ښښکړه کوم
ځکه خوزهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې .هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جاروُځې
غُربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څخهٔ وښلے نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

قتل ئې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان او نغاړلو
ښې برغنډو په لوانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کار پرېښودهٔ
مړاوې د ښکلي اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے ته زما پشانې نهٔ شوې
ژوندګی څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان او بائللو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مې په مخ باندې راماتې شوې
ته چې د وفا لاره کښې پیاتې شوې

اوس به د مُلا دخوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پېکښې خاورې په سرنوستې وې
ستن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نه پڅلا کېدلو نحو مجبوره شو
اوښکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب دچم
څکه یې حوصلې د زړه میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم سلګۍ وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته يې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تل عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

خنګه په دار يې خېژوي او کنه
منصور خو هاغه ګناه بيا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نهٔ لګي د یاره روس په دې کلي کښې
زړګے به څهٔ ولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې ننه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
یار ته سلام نه پس د یاره درسې وو وایه چې
بغیر لتا نه ایسار بېږي نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندن ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نهٔ دے پاتې هیڅ پوله پېتې کلي کښې
صبا په لوئے سفر روان یم مروره یاره
اوګنه دا مې اخرې ماځیګرے کلي کښې

زما یقین دے ځکه نهٔ درځم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړه ده چې نادان به مې پاګل کړي

څکه نۀ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زۀ بے څښکه پوهوم نۀ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

نن به دۀ باندې هم روښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

خۀ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
خۀ چې مخي د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانئ دل کړم د وخت ژرندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام راسره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ماشوم چي بنا ریه کښې ورک شي
داسي مي زړه ستا ننداره کښې ورک شي

چي د ګل مخي مخ ته او ګورمه
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چي ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
لکه مېلمه چي توره شپه کښې ورک شي
مونږه چي اوڅښو بیله خود کښې راشو
زاهد چي اوڅښي میخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفانه ښایي
زما رقیب چي ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور د یار به څه اووایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
ځلے چي زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دواړو سترګو تور، که چېرې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غوندې سمسور که چېرې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چېرې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما دا شناکور دے
ورته دوه سترګې څلور که چېرې ورک نهٔ شي

زړهٔ وې خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوږو سور که چېرې ورک نشي

چې دې د سپینې مینې تور وا نخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وا نخلي

پام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ د دنیا مې چرته زور وا نخلي

دده په مړ وجود به څهٔ تېرېږي
چې یې قدم په خوا د ګور وا نخلي

د لسته به څنګ غریب په خېټه موړ شي
چا نه روپۍ چې قرض پور وا نخلي

د نوي دور بنګلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هیچرې به تور وا نخلي

بیا څو منصور نهٔ دے دروغ به وایي
ګل نه چې پیا مې خُله په زور وا نخلي

په کومه خُله به ځان ته وایي منصور
چې ستا په مینه کښې پیغور وا نخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار سپینه خُله منه ده
زما مینه هم رښتنه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غېږ نهٔ کړې یا کنه ده

ما به غرق ما به تباه کړې
چې عادت په چېښنه ده

یو مابڼ ته خټې نهٔ شي
بل دې یو یو سپړ پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه ښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې يار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفا ئې وو شېل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغير د يار چې په ما باندې د ځان نه ګران دے
رقيب نهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوڅو کوڅو برېتو سره اوس نهٔ ګرځم
د دې د يرې نه په پوزه مچکے نهٔ ساتم

تا سره مينه کوم مينه درنه غواړم ګُله
د زړهٔ په دشته کښې د بُغض بوټے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ويجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما په نوم شرمیږې زهٔ خو ستا په نوم بدنام یم
د اسې هیر به دې کړم کله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د ذرهٔ سره د ا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کیږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیت دې راته خراب دے که اوبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو ځاځکي ساقي ها غسې په جام یم

ستا د مینې پر مخ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم تېرې خورمه، غورځیږ لے ګام په ګام یم

نهٔ منصور خفه کومه نهٔ جانان نه صبر بس دے شم
سحر تا ته په سجده یم د اشنا چم کښې ما ښام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي مانه نۀ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مي راورېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پټهو نهې ختم نۀ شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځګلا نۀ شو
خوا کښې غلي مي تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مۀ کړه
ارمانونه مي قتلېږي لا تر اوسه

يم حېران چې منصور روغ دے که پاګل دے
بې وفايي ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونه رسي
هغه به ستا وربل ته ونه رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به خپل منزل ته ونه رسي
روایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونه رسي
هغه به څه سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونه رسي
شرط پرې کېږ وشنا زما غزل چې
ستا دې خلې کنځل ته ونه رسي

مر به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لېوني اجمل ته ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غونډې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وریځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه روس د غنم رنګونو کښې ګرځم
د جهان ښکلو رښتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځې ښکلې غواړې
لېونیه ما به زر، ذرې، ذرې کړې

ملا وصیل شابه دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مي پېښ ني
ښځه په غور راوګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چي پټ پټ تونې کړو

تانه چي ورک شوے وم
مانه چي ورک شوے وې

روس دي خیال کښي راغلمه
ستا جوړي یادېږي نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چي الله هو به وې
سره د حجري په ګټ
موږ دواړه چي ناست به وو

څنګه روس څه پوهٔ شوي
روس درته درياد شومه

یا سه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوي یه

هاغه زوړ اشنا دي یم
هاغه زوړ اشنا دي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوزېدو قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې ځي، ځي کېږي
زما زړګے د سوزېدو قابل دے

انا الحق

يو ويشتمه که يې که هم انا الحق ووي
په قسم چې به يې ځټ خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے ليونيه
چې بے ستا غونده کښېنې جټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ ، مني روکنه

بغېږ له تانه ښکله وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل وریته شوله
زما د ویني رنګ ، مني اوکنه
ماپه د هلې هم باچاهي کړې ده
زما د توري شرنګ مني او کنه
چې راګوزار شوم یارخندا کېښي ووې
ښکله دستړګو جنګ مني اوکهٔ نه
بې پښتو کس مولار کښي ښکنګ پرېښوه
زمونږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا خو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د دنګو غرونو نه زار شم
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار شم
ستا د وګړو سپینو زړونو زار شم
ستا د زلمو د همتونو نه زار شم

له تا لوګی له تا قربان وطنه
په ما درې وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زیږیدلی یمه
زه ستا په خاوره لوییدلی یمه
ستا په نوم هر چا پیژندلی یمه
تا په قدم قدم ګټلی یمه

وطنه
مونږ یو په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خیبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
پښتو د بل په وطن نه ورکوم

رسوم بیرغ دې تر آسمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه ده ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شند ورکه ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کړم ځیل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمٰن وطنه

ستا په نوم هر ځاے کښې مسرور یم
تاته معلوم یمه مات نه یم
په تا باندې مه سر منصور یم
ټوله نړی کښې مشهور یم
زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې راوبښ کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پېدا نه کړو د یار زړه کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مدام
ښکل کړي د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستا د پاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے بتمے په خپل ویران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسۍ په شونډو ښکل کړي
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانه ځوانۍ دلګړم د وخت ژړنی
څوزهٔ بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرو نو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یاد ېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او ستا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ما سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر او نهٔ لیدو
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر او نهٔ لیدو!

د یار د هجر په ډیوه باندې مې ځان او سېزهٔ
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر او نهٔ لیدو.
ما ته د ژوند د بنګلا څهٔ پته ده څهٔ ته وائي
ما زندان تورو تیرو کښې سحر او نهٔ لیدو
په سپین رخسار باندې يې زلفې لکه شپې خورې دي
نو مې د یار په رنګو کښې سحر او نهٔ لیدو
بیګاه مې خوب کښې د رقیب ګریوان تار تار کړو ګله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر او نهٔ لیدو
مونږه تیکې د ژوندون په هر ډګر رانغوړې
مونږه په دې سپینو تندو کښې سحر او نهٔ لیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

ځي کله مړ شم زه
تو ما په خاورو ښخ کړئ
که سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
که بیا سوزوئ مې زه
خیر دے پروا نشته دے
روباسئ زړه مې ځکه
زما خوږو مسلګرو
چرته هغه اونه سوي
ځي مي په زړه کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پوره آزاد نظم ما د اردو ژبې دیو نظم په
خیال کښې لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق ورپسې تللي په اوښ به يې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زه د ډېر خوشحالېږمه
زه د خوشحالۍ نه په جامو کښې نه ځائېږمه
مخکښې به جنجيان وي اوښ به روستو کجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهيلۍ به ورسره وي شنګ په سنګ کښې
څوک به ورله توره چائے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

وائي د توپچي منصور ناوې خفه کېږمه
روس به د ډېر عالم راشي غلي شه ژړېږمه
تاله به کوسئ او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library